

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra Herr Panthakaks Historie (DK)

Citation: Ewald, Johannes: "Herr Panthakaks Historie og Meeninger", i Ewald, Johannes: *Herr Panthakaks Historie og Meeninger*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 41. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald01dkval-shoot-idm140540297687280/facsimile.pdf> (tilgået 29. november 2021)

Anvendt udgave: Herr Panthakaks Historie og Meeninger

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

rev derfor sine Øyne, saa nødig som de vilde, fra hende til den ældre – Men saa gjetne, som han vilde af Taknemmelighed, kunde han ikke, fra hvad for en Side, han og betragtede hende, see at hun var andet, end et got gammelt Faare-Hoved – Sin sukkende Sidemand – den eneste som egentlig er os magtpaaliggende, siden vi formode nærmere Bekjendtskab med ham – troede han, efter at have betragtet og sammenlignet alting nøye, uden at forløbe sig, at kunde holde for en af de Brødre der var ham saa vel bekjendte – Han gik videre, og sluttede sig til, at han formodentlig havde det unge Fruentimners Sjel under sin Bestyrelse; og den, som den Gamle foregav og maa-skee troede at have; under Contribution. Men forunderligt var det, at han, det være nu Sympathie eller ikke, fandt meer og meer Tilboylighed til denne sin Sidemand. – Vi kalde det forunderligt, da Herr Panthakak, som man veed, paa nogen Tid havde været meer, end koldsindig imod dette Slags Folk. Han kunde ikke blive træt af at see og høre paa denne – Han talte bestandig til ham, og blev fornøyd, naar han kunde tilnøde sig et Svar, om det og kun bestod af to Ord og et Suk – Tilslidst troede han endog at skulde kjende ham igjen; eller i det mindste at finde megen Lighed, imellem disse Lineamenter, og en andens, han vidste ikke hvem, som han havde sect for, han vidste ikke hvor – Han tog sig i denne Henseende den Frihed, at spørge om hans Navn – – Christlieb Vögellein svarte Broderen og sukkede – Christlieb Vögellein, et smukt Navn! – – men jeg kjender det ikke – Og Deres min Herre, spurgte Frøkenen? – Christian Panthakak – Pfiui! – svarede hun, og blev rød, fordi hun folte, at hun havde svaret saaledes – og Ih! – – nu kan man dog see! svarede den aldrende Darme, uden at føle noget derved. –

Under saadanne og andre Samtaler naaede de det Verts-Huus, hvor Kudsken skulde bede; og de steeg af, uden at Herr Panthakak endnu kunde smigre sig med nogen betydelig Fremgang i dens Ven-skab, som han holdt saa meget af, uden at kunde sige hvorfor – Mid-dags Taffeler blev dekket til tre – Damen, hendes Datter, og deres Samvittigheds Raad satte sig ned; og Herr Panthakak blev staaende temmelig forlegen mit paa Gulvet – Frøkenen mærkede det først, rykkede sin Mama i Ermet, og vidskede »Panthakak – Hun saae paa ham, og efter nogen Betænkning faldt det hende med et ind – Ih! – sagde hun, nu kan man dog see, havde vi ikke nær forglemmt den Stak-ke! – Den slemme Røvere har ventelig og taget hver Skilling fra

ham – Vor Helt, som holdt sig noget fornærmet, og tillige mistænkte dem for, at de maaskee mistænkte ham for, at han vilde være dem til Tyngde, viste dem sin Vexel og sit Guld-Uhr, og satte sig til Bords, med en Mands Mine, der havde meer hjemme – Ih! – sagde Damen – Gudskee Lov, sagde Frokenen; og Broderen var under heele Maaltidet saa høflig og venlig imod ham, som han kunde ønsket det, og meer end han havde turdet haabe det –

Nu fortsatte de deres Reyse; og Broderen blev meer og meer kjærlig og fortroelig mod Panthakak, ligesom denne hvert Øyeblik meer indtaget af ham – Det gik saa vit, at Herr Vögellein tilbød sin unge Ven, som han kaldte ham, sit logement i Francfurth; og at man uden Betankning tog derimod med største Glæde og Taknemmelighed – Det er kun maadeligt – De logerer da formodentlig ikke hos denne Dame – Ney, jeg har kun været en kort Lyst-Reise paa Landet med den naadige Frue – – Og nu naaede de det berømte Francfurth am Mayn. –

Broderen tog paa det kjærligste, og Panthakak med de største Taksigelser Afskoed fra Damerne; og da han nu kom i Røelighed i sit nye logement, holdt han al sin Vanheld for ringe imod den Fordeel, som det havde skaffet ham, den Fornøelse at være under et Tag med Herr Vögellein. Vist nok er det, at intet kunde være behageligere, intet kunde have stærkere Præg af venlig Dyd, af ydmyg Fornuft og af satt Vittighed, end denne Mands Væsen og Omgang – Han syntes selv, i Betragtning af sin unge Ven, at unde sin Munterhed friere Løb, nu, da de var under fire Øyne – Men ligesom den langørede Pus, af og til ikke kan staae sin naturlige Lystighed imod, og stjæler sig til at gjøre et, kun et skjærsende Spring, og minner; men i det samme Øyeblik zitterer for sin egen Forvovenhed, troer, at Hundene maaskee har seet ham, og dukker i lang Tid derefter i Agerrenden, indtil han glemmer Faren; og vover et Hop endnu: saaledes kom intet lystigt, intet frit Indfald ud over Herr Vögelleins Læber, uden at det ligesom zittede for den Dag der var det saa fremmed, skjulte sig i et dybt Suk, og ønskede sig om mueligt tilbage i det Hjerter, hvor det i Tryghed kunde skjertse med sine unge Brødre – Dog ligesom en Hare skrækkes ved enhver Lyd, men naar han ofte saae, at det kun var en Frøe, der sprang ham forbi, undseer sig ved sin Frygtsomhed, og trodsende Frøen gjør fem, sex Cabrioler efter hinanden; saaledes blev og Herr Vögellein dristigere og dristigere, naar han betænkte sin